

Neděle 5.5.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mk 12,41-44: „Příklad víry a oddanosti“

Je zajímavé, jak často se mluví v Bibli o penězích. Ale zrovna tak je zajímavé, jak málo mluvíme o penězích v kostele. A přitom peníze a majetek patří k našemu životu. Proto se dnešní příběh z evangelia týká nás všech. Navíc se náš příběh odehrává v jeruzalémském chrámě a čteme v něm o tom, že část peněz nechávali věřící kdysi dobrovolně jako svůj dar Pánu Bohu. To by mělo zase zajímat speciálně nás křesťany. Dovídáme se, že existuje souvislost mezi naší vírou a našimi penězi. Dnešní příběh nám připomíná, že bychom si v neděli měli brát sebou na bohoslužby nejen Bibli a zpěvník, ale také peněženku. K nedělní bohoslužbě patří totiž nejen to, že oslavujeme společně Pána, že Mu děkujeme v modlitbách a písních za Jeho dobrotu, ale také to, že přinášíme „oběti“ vděčnosti ve službě i peněžních darech. Právě tuto stránku naší víry nám přibližuje dnešní příběh. Ovšem abychom věděli, že se u peněz a u příspěvků na sbor nejedná jen a jen o peníze, musíme si to trochu vysvětlit.

1. Náš život před Bohem

Vyprávění o chudé vdově najdeme na konci 12.kapitoly Markova evangelia. V předchozích oddílech se píše o tom, jak duchovní představitelé Ježíšovy doby s Pánem polemizovali, jak se s Ním o různých věcech dohadovali. Zákoníci, farizeové a saduceové odmítali uznat Ježíšovu autoritu, protože je rozčilovaly Jeho nezávislé názory a netradiční postoje. Kromě toho jim na Něm strašně vadilo, jak nemilosrdně odhaloval jejich pohnutky a ukazoval na jejich pokrytectví. Boží Syn vidí, jak se tito muži rádi ukazovali na veřejnosti, jak dávali na odiv svou zbožnost a jak pod záminkou modliteb okrádali chudé. Proto varuje své učedníky i ostatní posluchače před zbožností, které nejde o Boha, nýbrž o vlastní zájmy a vlastní prospěch. Malá epizoda ze života bezejmenné ženy je příkladem naprosto odlišného postoje a ilustrací, jak je možné brát víru v Boha úplně jinak. Na konci 12.kapitoly jsme příběhem o chudé vdově pozváni k tomu, abychom hledali Boha tím správným způsobem.

Pán Bůh vidí do lidského srdce a slovem svého Syna Ježíše volá lidi k pokání. Nabourává lidové, povrchní a falešné představy o víře a nabízí nám sám sebe, své odpuštění jako základ nového života. Před Bohem neobstojí zbožnost, která chce být nezávislá na Kristu, která se nechce poddat Bohu a Jeho milosti. V tomto smyslu je evangelium kritikou každého pokusu o duchovní život bez pokání, bez opravdové proměny srdce a bez poddanosti Bohu. Někdo se o to pokouší hned na začátku; snaží se přizpůsobit křesťanskému životu, trochu svůj život „učesat“, aby to moc nebolelo. Pokud se ovšem člověk nesetká osobně s Ježíšem Kristem, neprožije svou hříšnost a nepřijme Boží milost, nepomohou mu žádné zbožné fráze. – Jindy někdo začne dobře pokáním s Ježíšem, ale časem poleví a najde si svůj vlastní styl. Ze života s Ježíšem se stane jakási „rutina“, vytratí se z toho první láska, radost a nadšení. Z Bible si pak vybíráme jen ty výroky, které vyhovují našim vlastním zájmům a cílům. Tak to dělali duchovní vůdcové v Ježíšově době. Tudy Boží cesta nevede. Je třeba odevzdat Bohu celé srdce.

2. Dar chudé vdovy

Pán Ježíš se jednou posadil naproti chrámové pokladnici a pozoroval, jak do ní lidé dávali své dary a příspěvky. Byla to místnost na nádvoří žen, kde se uchovával chrámový poklad. Bylo tam celkem 13 pokladen, do kterých se dávaly peníze na různé účely. Fungovalo to tak, že u

nich stáli chrámoví služebníci, přijímali od lidí příspěvky a dárci jim hlásili částku a účel, na který přispívají. Výše příspěvku se pak oznamovala veřejně. Díky tomu mohl Pán Ježíš vědět, kolik kdo dal. Když někdo daroval velký obnos, tak se u toho troubilo. Možná Ježíš naráží právě na tuto praxi, když u Matouše 6,2 říká: „*Když dáváš almužnu, netrub před sebou...*“. Chceme, aby nás lidé obdivovali a chválili. Dělá nám to dobře. Ovšem takový skutek anebo dar, za který čekáme pochvalu, už není určen Pánu Bohu, ale spíše lidem.

Mezi lidmi, kteří chtěli něco dát, se objevila také chudá vdova. Přinesla do chrámové pokladnice jen 2 drobné mince, dohromady „quadrans/čtyrák“. Měly hodnotu čtvrtiny římského asu, za kterou se dala tehdy koupit půlka vrabce (Mt 10,2), nic víc. Z lidského pohledu to nestálo za řeč, nikomu to nepomohlo, nikdo si toho ani nevšiml. Pouze Ježíš o tom vypráví a uvádí to jako příklad. Jedině On totiž viděl do srdce a do situace té ženy a věděl, co se tady stalo. Jednak bylo zajímavé, že žena dala svůj příspěvek jako „dobrovolný dar“. Takové dary patřily do 13. skříňky. Z těchto peněz byly financovány „zápalné oběti“. Chudá vdova chtěla svým drobným činem udělat něco k Boží oslavě! Kdy jsme naposledy udělali něco takového? Kdy jsme projevíli Pánu Bohu svou vděčnost – jen tak?

3. Křesťanský život jako oběť

Na konci příběhu nás čeká velké překvapení! Pán Ježíš staví všechno lidské hodnocení na hlavu, když říká: „*Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice.*“ Podle našeho odhadu mohl dar vdovy vzbudit spíše soucit než obdiv. Ale Pán Ježíš to vidí jinak: *chudá vdova dala nejvíc*. Ostatní dávali ze svého nadbytku, ona „dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa“. - Je to krásné svědectví evangelia o tom, jak někdo dokáže plně důvěřovat Bohu, svědectví o naprosté odevzdanosti Bohu! Opravdová zbožnost, upřímná víra v Ježíše Krista to nejsou velká a zbožná slova, ale právě plné odevzdání života Bohu. Chudá vdova neměla nic. Někdo jiný na jejím místě by si řekl spíše o podporu. Někdo jiný by si možná nechal aspoň jednu minci, aby mu něco zůstalo. Ona ne. Rozhodnutí a jednání ženy je příkladem opravdovosti a dobrovolnosti její oběti. Chudá vdova pochopila, že Bohu patří všechno a tedy také její život. Má jen 2 Kč, neví, co bude zítra jíst, ale chce oslavit Boha za Jeho dobrotu. Proto dává to málo, co má, svému Bohu. Miluje svého Pána z celého srdce, z celé mysli, z celé síly. Je to vidět na jejím chování. Takové věřící, takové ctitele hledá Pán Ježíš mezi lidmi. Takové chce mít i mezi námi. - Evangelium zná víc příkladů opravdovosti a oddanosti Bohu. Vypráví o tom, jak jiná žena nelitovala drahocenné masti, aby uctila Ježíše. Ukazuje na prorokyni Annu, která celý život sloužila Bohu modlitbami a posty. Ježíš jindy hodnotí kající modlitbu zloděje daleko výš než chvástavou modlitbu učitele Zákona. - Jak můžeme aplikovat tento příběh a jeho poselství na dnešní dobu? O co se jedná Pánu Ježíši Kristu v našem životě? Jde mu o naše peníze? Chce náš Pán, abychom rozdali všechno, co máme? Mám za to, že ne. Obecně se dá říct, že Pánu Bohu nejde ani o naše majetky ani o naše peníze. Jemu jde o naše srdce. Pán Ježíš Kristus chce, abychom pochopili, že tou nejlepší a nejsprávnější odpovědí na Jeho lásku a Jeho oběť za nás je naše láska k Němu a odevzdání Jemu. Nevolá Pán Ježíš někoho z nás do takové oddanosti, když nás vede k práci ve sboru? Nemáme důvěřovat celým srdcem Bohu, když řešíme svou budoucnost a nevíme, co nás čeká? Spolehni se na Boží dobrotu, vezmi část odpovědnosti na sebe, dávej Bohu něco ze svých peněz a neboj se, že zchudneš a nebudeš mít dost pro sebe...To jsou konkrétní projevy naší důvěry a oddanosti Pánu. Záleží na nás, kam se ve víře v Krista posuneme. Náš Pán nám chce dát nově poznat svou milost a požehnání. **B. Kaleta**